

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЧЕТВЪРТО ОТДЕЛЕНИЕ

ГЕОРГИ МАРИНОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 36103/04 г.)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

15 март 2011 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

15/06/2011 г.

Това решение е окончателно при условията, посочени в чл. 44, ал.2 от Конвенцията. Може да бъде обект на редакционни промени.

По делото на Георги Маринов срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Четвърто отделение), заседаващ като Отделение, състоящо се от:

Николас Браца (Nicolas Bratza), *Председател*,

Лех Гарлицки (Lech Garlicki),

Свер Ерик Йебенс (Sverre Erik Jebens),

Пейви Хирвеле (Päivi Hirvelä),

Здравка Калайджиева,

Небойша Вушинич (Nebojša Vučinić),

Винсент А. де Гаetano (Vincent A. de Gaetano), *съдии*,

и Лорънс Ърли (Lawrence Early), *Секретар на Отделението*,

Заседавайки при закрити врати на 22 февруари 2011 година,

Се произнесе със следното съдебно решение, постановено на същата дата:

ПО ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 36103/04 г.) срещу Република България, подадена на 30 септември 2004 година пред Съда, на основание на член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от българския гражданин г-н Георги Димитров Маринов („жалбоподателят“).

2. Жалбоподателят е представляван от г-н Д. Маринов, адвокат, практикуващ в град Пловдив. Българското правителство („Правителството“) е представлявано от своя агент, г-жа С. Атанасова от Министерство на правосъдието.

3. Жалбоподателят твърди, че поради незаконосъобразните действия на администрацията не е могъл в пълнота да упражни правото си мирно да се ползва от своята собственост.

4. Жалбоподателят и правителството са представили становища по същество (член 59, алинея 1 от Правилника на Съда).

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО**

5. Жалбоподателят е роден през 1924 г. и живее в Брестовица.

А. Отчуждаването и реституцията на земята на жалбоподателя

6. През 1977 г. парцел с площ от 1 870 квадратни метра, принадлежащ на жалбоподателя, е бил отчужден за обществени нужди, за да се изгради административен и културен център и път. Жалбоподателят е получил обезщетение от 3 314,52 стари български лева.

7. На 28 април 1992 г., след влизането в сила на Закона от 1992 г. (виж параграф 23 по-долу), жалбоподателят е подал молба до кмета на община Родопи в град Пловдив („кмета“) за отмяна на отчуждаването, тъй като не е започнала нито една от благоустройствените дейности, за целите на които е била отчуждена земята.

8. На 10 септември 1992 г. жалбоподателят върнал обезщетението, което получил през 1977 г. към момента на отчуждаването.

9. С решение от 14 септември 1992 г. кметът отменил отчуждаването. Поради административни пропуски в това решение, на 30 август 1993 г. кметът издал ново решение в същия смисъл.

10. Оказва се, че за определен период от време жалбоподателят е можел да ползва и да владее целия имот или поне част от него (виж параграфи 14 и 20 по-долу).

11. На 7 ноември 1995, 11 април 1996 и 27 юни 1996 г. жалбоподателят поискал от кмета изменение на кадастъра, за да се включи възстановената земя. Процедурата започнала през месец ноември 1995 г.

12. Тъй като към 11 април 1996 г. кметът все още не бил разпоредил изменение на кадастъра, жалбоподателят подал жалба срещу мълчаливия му отказ.

13. На 4 октомври 1996 г. кметът одобрил изменението и на 29 октомври синът на жалбоподателя в качеството му на собственик на съседен имот бил официално уведомен за това.

14. Според жалбоподателя на 23 юни 1998 г. му било наложено административно наказание за ползването на земята след отчуждаването ѝ. Той обжалвал санкцията пред националните съдилища. Оказва се, че жалбата е била удовлетворена и административното наказание е било отменено на неуточнена дата, не по-късно от месец март 2002 г.

15. На неуточнена дата жалбоподателят установил, че в кадастъра, изменен през 1996 г., площта на възстановената земя е била намалена до 910 квадратни метра и е била добавена бележка, съгласно която останалите 960 квадратни метра са част от път, чието строителство вече е започнало.

16. На неуточнена дата през 1999 г. жалбоподателят поискал от съда да обяви заповедта от 4 октомври 1996 г. за нищожна, тъй като противоречи на реституционните заповеди.

17. С решение от 2 март 2001 г. Пловдивският окръжен съд обявил заповедта на кмета от 4 октомври 1996 г. за нищожна, поради това, че не е в съответствие със заповедите от 14 септември 1992 г. и 30 август 1993 г. и е в нарушение на параграф 1, алинея 2 от допълнителните разпоредби на Закона от 1992 г. (виж параграф 23 по-долу). Това решение не е било обжалвано и е влязло в сила на 18 април 2001 г.

18. Впоследствие, на 19 ноември 2001 г., кметът одобрил изменение на кадастъра, с което се включва цялата площ на земята.

Б. Производството за вреди срещу държавата

19. През 2001 г. жалбоподателят подал иск за обезщетение по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди („ЗОДОВ“) срещу Пловдивската община Родопи. Познавайки се на Конституцията и на член 1 от Протокол № 1, той твърдял, че поради проблемите, свързани с включването на цялата площ на имота в кадастъра, той не е могъл „да влезе във владение, да ползва и да се разпорежда с възстановената му земя в периода между месец септември 1992 и 2001 г.“. Той претендирал пропуснати ползи и представил експертни изчисления, основаващи се на отглеждането на определени видове селскостопански продукти на цялата площ на земята за въпросния период. Жалбоподателят също така претендирал и обезщетение за неимуществени вреди за претърпяните болка и страдание.

20. В съдебното заседание от 15 януари 2002 г. синът на жалбоподателя свидетелствал, че жалбоподателят е използвал цялата площ в продължение на няколко години, но след това общинските власти му забранили да използва част от нея с твърдението, че тя е предназначена за изграждане на нов път. Той свидетелствал също, че жалбоподателят е участвал в съдебно производство по този въпрос, и че заради тези проблеми със земята жалбоподателят е претърпял болка и тревога.

21. С решение от 5 април 2002 г. Пловдивският районен съд отхвърлил иска като явно необоснован, както направил и Пловдивският окръжен съд с окончателно решение от 19 август 2004 г.

22. От една страна, съдът признал, че е имало някои пропуски от страна на общинските власти, и че са били налице пречки, които възпрепятствали жалбоподателя да ползва земята си. От друга страна, съдът постановил, че вписването в кадастъра не е определящо за собствеността на земята, нито пък то може да засегне правото на ползването ѝ. Освен това жалбоподателят не представил заповедта от 23 юни 1998 г., с която му било наложено административно наказание. Поради това той не успял да докаже причините и степента на твърдяната намеса и наличието на причинно-следствена връзка между

отказа за включване на цялата площ на земята в кадастъра и вредата, която се твърди, че е претърпяна. Той също така не успял да докаже, че в резултат на действията или бездействията на общинските власти е претърпял финансови загуби. Свидетелските показания не са посочили ясно каква болка и страдание е претърпял жалбоподателят и не е имало медицински доказателства, че той е страдал от физическо заболяване в резултат на твърдяната намеса в правото му на собственост. Съдилищата не са се произнесли по отношение на доводите на жалбоподателя, че не е могъл да се снабди с актуална скица на имота, и поради това не е могъл да извърши разпоредителна сделка с целия недвижим имот.

II. ПРИЛОЖИМО НАЦИОНАЛНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО И ПРАКТИКА

A. Реституция на отчуждена собственост

6. През 1992 г. е приет Законът за възстановяване собствеността върху някои отчуждени имоти по Закона за териториално и селищно устройство, Закона за плановото изграждане на населените места, Закона за благоустройство на населените места, Закона за държавните имоти и Закона за собствеността („Законът от 1992 г.”). Той регламентира реституцията на отчуждени имоти при изпълнението на определени условия. Искането за възстановяване трябва да бъде подадено до кмета на общината, а неговият отказ може да се обжалва пред окръжния съд. Решението на кмета е задължително за всички държавни органи (параграф 1, алинея 2 от Допълнителните разпоредби). Собствениците, които са получили обезщетение за отчуждаването, трябва да върнат обезщетението, за да влезе в сила заповедта за реституция (член 6).

Б. Кадастър

24. Кадастърът е информационна система за недвижими имоти, която се състои от регистри и кадастрални карти.

25. През съответния период приемането и изменението на кадастъра се урежда от Закона за единния кадастър на Народна Република България от 1979 г. („ЗЕКНРБ”) и Правилника за неговото прилагане („Правилника”).

26. ЗЕКНРБ и Правилникът предвиждат, че кадастърът трябва да съдържа информация, наред с другото, за границите, площта и вида на парцелите, на строежите върху тези парцели и правото на собственост

върху тях. По-голямата част от тази информация трябва да бъде посочена в актовете и договорите за недвижими имоти, като нотариални актове, договори за продажба, договори за право на строеж и други. Всички тези актове и договори трябва да бъдат придружени от скица, издадена от териториалния кадастър (чл. 34 от Правилника). Държавните органи и националните съдилища са задължени да информират службите по териториалните кадастри, наред с другото, за всички промени на собствеността и границите на частни имоти, които са им станали известни. Тези промени трябва да бъдат надлежно вписани в кадастралния регистър и кадастралната карта (чл. 13 и 14 от ЗЕКНРБ).

27. Считано от 1 януари 2001 г., ЗЕКНРБ е заменен от Закона за кадастър и имотния регистър („ЗКИР“). Той пояснява и доразвива разпоредбите по отношение на кадастърта. Член 49б, в сила от 2004 г., предвижда, че за издаване на нотариални и други актове, отнасящи се до права върху недвижим имот, се изисква скица, т.е. копие от кадастралната карта. Същото е предвидено и в член 2, алинея 3 от Наредба № 3 от 28 април 2005 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПРАВОТО

I. ПО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 1 ОТ ПРОТОКОЛ № 1 КЪМ КОНВЕНЦИЯТА

7. Жалбоподателят се оплаква по член 1 от Протокол № 1, че правото му мирно да се ползва от собствеността си е било нарушено, тъй като между 1992 и 2001 г. той не е могъл нито да ползва земята, която му е била възстановена, нито да се разпорежда с нея.

8. Член 1 от Протокол № 1 гласи:

„Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своята собственост. Никой не може да бъде лишен от собствеността си освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.

Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на собствеността в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

А. Допустимост

9. Съдът отбелязва, че жалбата не е явно необоснована по смисъла на член 35, алинея 3, буква „а” от Конвенцията и не е недопустима на някое друго основание. Следователно тя трябва да бъде обявена за допустима.

Б. По същество

1. Становищата на страните

31. Жалбоподателят твърди, че в периода между 1992 и 2001 г. той не е бил в състояние да влезе във владение на земята си и да я ползва или да се разпорежда с нея. Нещо повече, на 23 юни 1998 г. му е било наложено административно наказание за това, че е обработвал земята. Той изтъква също, че вписването в кадастъра е било предварително условие за получаване на скица за имота. Той твърди, че без такава скица е било невъзможно да се снабди с нотариален акт или да се разпорежда със земята.

32. Правителството твърди, че жалбоподателят не е обосновал твърденията си и че правата му по член 1 от Протокол № 1 не са били нарушени. То твърди също така, че жалбоподателят е могъл пълноценно да използва 910 квадратни метра от земята, които са му били върнати и са били отразени в кадастъра още през 1996 г.

33. Позовавайки се на констатациите на Съда по делото *Великови и други срещу България* (№ 43278/98 г. и др., 15 март 2007 г.), правителството твърди още, че в специфичния контекст на прехода от тоталитарно към демократично общество процесът на реституция е съпътстван от редица трудности и проблеми, които следва да се приемат като неизбежни и пропорционални. В светлината на тези трудности реституционното производство на жалбоподателя е било проведено законосъобразно и целесъобразно.

2. Преценката на Съда

(а) Дали имало владение

34. Съдът намира, че жалбоподателят е имал „владение” по смисъла на член 1 от Протокол № 1, тъй като след отмяната на отчуждаването и връщането на полученото от жалбоподателя обезщетение за него, собствеността на жалбоподателя върху 1 870 квадратни метра земя е била възстановена (виж параграфи 8, 9 и 23 по-горе). Поради това жалбоподателят е можел законосъобразно да очаква, че в бъдеще ще е в състояние да се радва на пълно признаване на правото си на собственост и на реализация в пълнота на своите права, както и да

бъдат завършени всяка и всички произтичащи от това формалности, включително вписването на цялата площ на имота в кадастъра (виж края на параграф 26 по-горе).

(б) Намеса и основание за намеса

35. Страните спорят дали е имало намеса в правата на жалбоподателя по член 1 от Протокол № 1.

36. Съдът се позовава на своята съдебна практика, в която е постановил, че неизпълнението на влязло в сила решение за признаване на собствеността върху недвижим имот или неоправданото забавяне при изпълнение на такова решение представлява намеса в мирното ползване на собствеността и може да представлява нарушение на член 1 от Протокол № 1 (виж *Рамади и други срещу Албания* (*Ramadhi and Others v. Albania*), № 38222/2002 г., параграфи 76 - 84, 13 ноември 2007 г., *Нури срещу Албания* (*Nuri v. Albania*), № 12306/2004 г., параграф 40, 3 февруари 2009 г., *Найденов срещу България*, № 17353/2003 г., параграфи 72 и 85, 26 ноември 2009 г., *Мутишев и други срещу България*, № 18967/2003 г., параграфи 138 и 146, 3 декември 2009 г. и *Любомир Попов срещу България*, № 69855/2001 г., параграф 131, 7 януари 2010 г.).

37. Съдът счита, че настоящото дело не се различава от гореспоменатите дела. По-специално той отбелязва, че е имало забавяне от около девет години между реституцията на земята през 1992 г. на основание на решението на Комисията от 14 септември 1992 г. и финализирането на измененията в кадастъра през 2001 г. Въз основа на представените пред него материали Съдът намира за установено, че това закъснение е причинено от протакане на вписването на имота на жалбоподателя в кадастъра, и по-специално от отказа от 1996 г. на кмета за вписване на пълната площ на въпросната земя (виж параграфи 9, 11-17 и 22 по-горе). Това е установено от националните съдилища, които са обявили отказа от 1996 г. за незаконосъобразен (виж параграф 17 по-горе), а в производството по ЗОДОВ са постановили, че са налице пречки, които възпрепятстват ползването на земята от страна на жалбоподателя (виж параграф 22 по-горе). Поради това в продължение на около девет години жалбоподателя е оставен в състояние на несигурност по отношение на реализацията на неговото право на собственост.

38. Предвид тези съображения, Съдът счита, че забавянето на вписването на земята и оспорената позиция на местните власти в периода между 1992 и 2001 г. представляват намеса в правото на жалбоподателя мирно да се ползва от своята собственост.

39. Освен това Съдът намира, че няма основание за тази намеса в правата на собственост на жалбоподателя, и че тя не е в съответствие със закона. Това е така, защото заповедта на кмета от октомври 1996 г.,

с която се разпорежда вписване само на част от имота, е в противоречие със заповедите за отмяна на отчуждаването, по силата на които собствеността върху цялата площ на имота е била възстановена на жалбоподателя. Тази заповед е обявена за нищожна от националните съдилища.

40. Следователно налице е нарушение на член 1 от Протокол № 1.

II. ПО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

10. Жалбоподателят отправя също така и оплакване по член 13 от Конвенцията, поради това, че не е имал на разположение ефикасни правни средства за защита относно твърдяното нарушение на член 1 от Протокол № 1 да се ползва пълноценно от правото си на собственост.

11. Член 13 гласи:

“Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.”

12. Правителството твърди, че в хода на производството по ЗОДОВ националните съдилища са разгледали твърденията на жалбоподателя, че е бил възпрепятстван да се ползва ефективно от правата си на собственост и са се произнесли с добре обосновани решения.

A. Допустимост

13. Съдът отбелязва, че жалбата не е явно необоснована по смисъла на член 35, алинея 3, буква „а” от Конвенцията и не е недопустима на някое друго основание. Следователно тя трябва да бъде обявена за допустима.

Б. По същество

45. Съдът отбелязва, че жалбоподателят е използвал съответните правни средства за защита и е достигнал до съдебни решения, в резултат на които заповедта на кмета от октомври 1996 г. е обявена за нищожна, след което цялата площ на земята е включена в кадастъра (виж параграфи 17 и 18 по-горе). Както изглежда, административното наказание от 1998 г. също е отменено. Въпреки това на жалбоподателя е отказано обезщетение по ЗОДОВ.

46. Съдът отбелязва, че по принцип искът по ЗОДОВ представлява правно средство за защита, което може да предостави компенсация за

забавяне връщането или възстановяването на отчужденото имущество (виж *Любомир Попов срещу България*, цитирано по-горе, параграфи 97, 99 и 104 и *Найденев срещу България*, цитирано по-горе, параграфи 45 и 46). По-специално, националните съдилища могат да присъдят обезщетение за имуществени и неимуществени вреди в това отношение (виж *Мутишев срещу България*, цитирано по-горе, параграфи 49-56).

47. По конкретното дело обаче, националните съдилища са отхвърлили молбата на жалбоподателя и са отказали да му присъдят обезщетение за неимуществени вреди, тъй като не е представил достатъчно доказателства за страданията, които е претърпял в резултат на забавянето на вписването на имота му в кадастъра (виж параграф 22 по-горе). Те не са отдали дължимото внимание на последиците на незаконосъобразната заповед от 1996 г. и на факта, че в продължение на около девет години жалбоподателят е бил в състояние на несигурност по отношение на пълното осъществяване на правото му на собственост. Тяхното решение изглежда се основава на принципното им становище, че неимуществените вреди, като стрес, чувство на тревога и безпокойство, могат да бъдат доказани единствено чрез формални, външни доказателства, като например медицински удостоверения, и че свидетелските показания в тази връзка трябва да описват претърпяните страдания по особено точен и конкретен начин.

48. Този подход вече е бил критикуван от Съда в различен контекст (виж съответно *Йовчев срещу България*, № 41211/1998 г., параграф 146, 2 февруари 2006 г., относно неимуществени вреди, произтичащи от лошите условия на задържане, и *Данев срещу България*, № 9411/2005 г., параграфи 32-37, 2 септември 2010 г., във връзка с обезщетение за краткосрочно незаконно задържане).

49. Съдът счита, че в резултат на гореописания формалистичен подход по въпроса дали са претърпени вреди, в конкретния случай националните съдилища не са предоставили на жалбоподателя процесуални гаранции за правото му пълно да се ползва от своята собственост. Поради това искът за обезщетение по ЗОДОВ, който по принцип може да служи като ефикасно правно средство за защита, е загубил голяма част от своята ефикасност.

50. Правителството не е доказало, че българското законодателство предвижда други правни средства за защита относно нарушение на член 1 от Протокол № 1.

Следователно налице е нарушение на член 13 от Конвенцията.

III. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

14. Член 41 от Конвенцията гласи:

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

A. Вреди

1. Обезщетение за имуществени вреди

52. Жалбоподателят претендира 8 000 евро по отношение на потенциални приходи, които твърди, че е загубил в резултат на невъзможността да използва земята си. Той се позовава на експертни заключения, представени в хода на производството по ЗОДОВ (виж параграф 19 по-горе).

53. Правителството счита, че искът е неоснователен.

54. След като разгледа материалите, с които разполага, Съдът не е убеден, че жалбоподателят е претърпял имуществени вреди в резултат на установените по-горе нарушения. По-специално, от материалите, с които разполага Съдът, не е напълно ясно дали и за какъв период от време жалбоподателят не е бил в състояние да владее своята собственост и да се ползва от нея, и дали тази твърдяна невъзможност касае цялата площ на имота или само част от него (виж параграфи 20 и 22 по-горе). Освен това не става ясно дали експертът, който е представил становище в хода на производството по ЗОДОВ, се е занимавал с въпроса за причинно-следствената връзка.

55. Поради това Съдът отхвърля този част от иска на жалбоподателя.

2. Обезщетение за неимуществени вреди

15. Жалбоподателят претендира 2 500 евро като обезщетение за неимуществени вреди.

57. Правителството твърди, че жалбоподателят не е успял да докаже, че е претърпял неимуществени вреди, и следователно не трябва да се присъжда обезщетение за неимуществени вреди.

58. Съдът установява, че жалбоподателят е претърпял безпокойство и тревога в резултат на установените нарушения. Произнасяйки се по справедливост, той му присъжда 1 200 евро като обезщетение за неимуществени вреди.

Б. Разходи и разноси

16. Жалбоподателят претендира сумата от 2 000 евро за адвокатски хонорар за четиридесет часа работа при часова ставка от 50 евро. Той претендира също и сумата от 1 000 евро за разходи, направени в националното производство по ЗОДОВ. Той представя пълномощно за процесуално представителство и почасов отчет за работата на адвоката.

60. Правителството твърди, че жалбоподателят не е представил достатъчно доказателства, че той действително е направил твърдяните разходи, тъй като не е представил договор с процесуалния си представител. Поради това то призова Съдът да отхвърли претенциите на жалбоподателя в това отношение. Освен това Правителството твърди, че претенциите са прекомерни.

61. Според съдебната практика на Съда, жалбоподателят има право на възстановяване на разходи и разноси, само доколкото е доказано, че те са били действително направени и необходими и са в разумен размер.

62. По настоящото дело, като взе предвид информацията и документите, с които разполага, Съдът намира за разумно да присъди сумата от 1 500 евро за посочените разходи и разноси.

В. Лихва за забава

17. Съдът счита за подходящо лихвата за забава да бъде изчислена на основата на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка, с добавени три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ ПРИЧИНИ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО:

1. *Обявява* жалбата за допустима;
2. *Постановява*, че е налице нарушение на член 1 от Протокол № 1 към Конвенцията;
3. *Постановява*, че е налице нарушение на член 13 от Конвенцията във връзка с член 1 от Протокол № 1;
4. *Постановява*
 - а) ответната държава да заплати на жалбоподателя в срок от три месеца от датата на влизане в сила на съдебното решение, в

съответствие с член 44, алинея 2 от Конвенцията, следните суми в левова равностойност към датата на плащането:

- (i) EUR 1 200 (хиляда и двеста евро) за неимуществени вреди, заедно с всички данъци, които могат да бъдат дължими от жалбоподателя върху тази сума;
- (ii) EUR 1 500 (хиляда и петстотин евро) за разходи и разноси, заедно с всички данъци, които могат да бъдат дължими от жалбоподателя върху тази сума;

б) След изтичане на горесцитирания тримесечен срок до извършване на плащането ще бъде дължима обикновена лихва върху горните суми в размер, равен на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка за периода на забава, с добавени три процентни пункта;

5. *Отхвърля* останалата част от претенциите на жалбоподателя за справедливо обезщетение.

Изготвено на английски език и оповестено в писмен вид на 15 май 2011 г., в съответствие с член 77, алинея 2 и 3 от Правилника на Съда.

Лорънс Ърли
Секретар на Отделението

Николас Браца
Председател